

Judit Quintana
Judit Quintana

EL NOSTRE FANTASMA ONLINE

Vivim en una societat on conèixer gent per internet és el pa de cada dia. Encens l'ordinador, entres a internet i posteriorment a qualsevol xarxa social i després ve el moment de crear el teu compte. Poses qui realment ets o el que vulguis que els altres vegin de tu. No parlem de mentides sinó de tergiversar la realitat.

Òbviament en el moment de triar la imatge, l'avatar, que et definirà en una pàgina web tries aquella que hagi sortit més afavorit. Aquí és quan t'adones que fer-te un compte és igual que fer un currículum. Acabes posant aquells aspectes que et faran entrar en bon peu a la xarxa i et deixes aquells que no són tan agradables. En el moment que comences a crear amistats, aquestes et defineixen, i t'encaselles en un grup social. Si les teves amistats són amants dels animals no penjaràs una foto menjant-te un bon bistec, encara que ho hagi fet i ho hagi gaudit.

En definitiva, creem un fantasma. Una persona que segueix uns models, que lluita per uns ideals, que molts el coneixen, que fa coses xulíssimes, però que només existeix de forma online.

La realitat és que ja pots estar emmerdat de deutes fins al coll, tenir un dit de més o estar maleït que això no ho veuran els teus seguidors. I si ho decideixes ensenyar, la societat o t'elevàrà com un deu o t'aixafarà com una mosca. Tots ens hem rigut de persones que han decidit mostrar-se com realment són i de la mateixa forma també n'hem elogiat d'altres. I pot ser amb casos tan semblants com un cos nuu. Depèn de la situació una persona que ensenyi el seu cos tal com es pot ser tractada de massa coses i massa diverses.

Fa uns dos anys vaig conèixer un noi amb el qual jugava a jocs de línia. Només l'havia vist en poques fotos i a través d'aquestes el vaig idealitzar. Al trobar-me'l cara a cara no el vaig reconèixer. I frustra saber que a ell també li podia passar el mateix amb mi. És igual que el recent cas d'en Robin Williams. Era un actor que sempre estava feliç a les seves pel·lícules, qui podia pensar que se suïcidaria? Tampoc hem d'anar tan lluny, qui em garanteix que l'última persona que hagi penjat una foto somrient pugui està trencat per dins?

Si la tecnologia avança, la comunicació a través de pàgines web també ho farà. Seguirem creant els nostres propis fantasmes o ens deixarem veure tal com som realment? Fins a quin punt aquests condicionaran la nostra vida i les coses que haguem de fer? El fet que ja tinguem assegurada la supervivència fa que ens preocupem per idees menors? Sempre hem volgut ser acceptats? Com hem creat els nostres propis ideals de qui hem d'arribar a ser? El meu fantasma està només viu a la xarxa, o també a la vida real?